

חיבה, שכאשר בא ללמוד תורה התגבר על ענוותנותו ונתאזר בעוז לגשת אל הקודש לשמוע דבר ה'. וזהו האלף זעירא, דאף שהי' לו ענין ה'זעירא', היינו הענוה, מ"מ כאן לא השתמש בזה ועל אף ענוותנותו הרבה בענין זה הי' לו קצת התנשאות ואומץ.

אוצר החכמה

וזהו נמי מאמה"כ (ישעי' ס, כב) הקטן יהיה לאלף, ר"ל שאף מי שהוא קטן בעיניו ומלבשתו ענוה, מ"מ צריך שישים לנגד עיניו את ה'אלף' זעירא של משה רבינו, שלפעמים צריך להשתמש בגאווה דקדושה ולא להיות נחבא אל הכלים, והבן.

אוצר החכמה 1234567 אוצר החכמה

א

אוצר החכמה

אוצר החכמה 1234567 אוצר החכמה

במדרש (ויקרא רבה פר' ז סי' ג) 'אמר רבי אסי, מפני מה מתחילין לתינוקות בתורת כהנים ואין מתחילין בבראשית. אלא שהתינוקות טהורין והקרבנות טהורין, יבואו טהורין ויתעסקו בטהורים'. ולכאורה יש לדקדק, כיון דקרבנות באים לכפר על החטאים והעוונות, היתכן ללמד לתינוקות שיש כפרה על חטאים, הרי על ידי זה יכולים ח"ו לומר במיעוט דעתם כי אפשר לחטוא ואין דבר, יביא קרבן ויתכפר לו. ויכולים לבוא לידי ענין 'אחטא ואשוב' ח"ו.

ב

ואפשר לומר על פי מעשה שהי' עם אחד מהצדיקים הנסתרים שהי' משתדל תמיד להסתיר גודל עבודתו מהבריות. ויהי היום ויכנס לביתו אדם אחד, והוא הצדיק הי' אז באמצע עבודת ה' ית', והי' שוכב אז בפישוט ידים ורגליים ובוכה בדמעות שליש. והנכנס ראהו בכך, וחשש הצדיק פן יתגלה סודו ברבים, לכך פתח וענה, ההנך רואה בני, כך צריך לעמול ולטרוח בכדי לתקן עבירה אחת שעושים...

ויש לומר ענין זה נמי לגבי לימוד התינוקות, שצריך ללמד אותם בפרשת הקרבנות איך צריך לעמול ומה צריכים לעבור בכדי לכפר ולתקן עבירה אחת שעושים. שכאשר בא החוטא עם קרבנו לבית המקדש הי' צריך להודיע ברבים את חטאו אשר עשה ולהתוודות בפני הכהנים והלוויים. והכהנים והלוויים היו נוזפים בו וגוערים עליו לאמר, היאך מלאך לבך, אדם קרוץ מחומר גס, לעבור ולמרות

את פי אלקים עליון. והיו מבזים אותו ומכניסים הרהורי תשובה בלבבו, ושרו אז הלווים את שירם שהי' מלא ערגה ודביקות נפלאה לחי עולמים עד שהחוטא הי' כמעט מרגיש שנשמתו פורחת ממנו, והי' שב בתשובה שלימה לפניו ית'. ועוד היו אומרים לו שכל מה שעושים לקרבנו הי' ראוי לעשות לו לולא רחמיו ית' שמשים נפש הבהמה תחת נפשו. והוא רואה ושומע ומתבונן בדבר עד שלבו נשבר בקרבן בגודל חרטה ועזיבת החטא, ואזי הקב"ה ברוב רחמיו רופא לשברי לבו וסולח לו על חטאו אשר עשה.

ג

וכל העבודה הרבה והקשה הזאת באה לכפר על עבירה אחת שעשה האדם בשגגה, וכאשר ישימו התינוקות זאת אל לבם ידעו ויבינו כי לא בנקל ירחץ אדם מחלאת זוהמת עוונותיו, ואדרבה, בשמעם כל זה יזהרו אז ביותר לבל יחטאו חלילה. ולכן שפיר אפשר ללמדם פרשת הקרבנות, שהיא תוסיף יראת חטא בקרבם ותגדל יראתם את האלקים, וידעו על ידי זו הפרשה להעריך גודל הפגם שגורם החטא ועוצם העבודה הדרושה בכדי לתקנה.

במדרש (פליאה סי' סח) ויקרא אל משה, הדא היא דכתיב שמע ישראל ה' אלקינו ה' אחד. וצריך ביאור.

ונראה לפרש בהקדם הא דיש לדקדק בפסוק אדם כי יקריב מכם קרבן, דלכאורה תיבת אדם מיותר וכן תיבת מכם, דהיל"ל כי תקריבו קרבן ותו לא. ויש לומר דבא לרמוז דכאשר האדם בא להקריב קרבן צריך שישים אל לבו לבל יחזור על הפגמים שמצאנו במקריבי קרבן הראשונים שנזכרו בתורה, שהם קין והבל. דקין פגם בזה שלא הביא ממיטב פירותיו אלא מן הגרוע, וגם בקרבן הבל הי' פגם במה שלא נתעורר להביא קרבן מעצמו עד שהביא קין, שרק אח"כ הביא אף הוא וכמ"ש (בראשית ד, ד) והבל הביא גם הוא.

והנה מדרגה זו להתעורר מעצמו ולא על ידי אמצעי שייכת רק באנשים, דאילו במלאכים מצינו שהם מקבלים התעוררות אחד על ידי השני כדמרגמינן ומקבלין דין מן דין, וכן אומרים ונותנים באהבה רשות זה לזה. וזהו אדם כי יקריב שצריך שיהא במדרגת אדם ולא בבחי' מלאך שנתעורר רק ע"י חבירו. וזהו נמי מכם, שיהא ההתעוררות ממנו עצמו ולא על ידי אחר.